

[Lynerup Nielsen.]

Indtil nu har det faktisk vist sig umuligt at ordne fiskerigrænserne på sådanne internationale konferencer, og de enkelte nationer har selv fastlagt deres fiskerigrænser. For øjeblikket kæmper Island — og har i lang tid kæmpet — for sin tolvmilegrænse; Island har på samme måde som Færøerne specielle erhvervsforhold, der gør en tolvmilegrænse absolut berettiget.

Alt dette bevirker, at mit parti finder det meget betænkeligt, at der nu træffes aftale om en fiskerigrænse, der ikke kan være tilfredsstillende for Færøerne i betragtning af, at Danmark faktisk principielt er tilhænger af en tolvmilegrænse, og at det færøske fiskerispørgsmål særlig blev aktuelt, da Island bebudede udvidelse af sit søterritorium. Mit parti finder heller ikke den ordning heldig, at alle andre nationer, når undtages netop Storbritannien, må respektere en 12 miles søgrænse. En sådan aftale med en enkelt nation ser vi ikke som det bedste grundlag for en international konference om fiskerigrænser.

Aksel Larsen: Jeg mener, at man, alt taget i betragtning, kan være tilfreds med det resultat, der er opnået ved forhandlingerne om den færøske fiskerigrænse. Naturligvis, hvis det var et endeligt resultat, kunne man måske nok have kritiske bemærkninger at komme med; men det er jo netop ikke noget endeligt resultat, det er en midlertidig ordning, og der er vel udsigt til, at der bliver truffet en fornuftig ordning for hele Nordatlanten på den internationale konference, der er bebudet til afholdelse i 1960.

Jeg finder, der er grund til at anerkende de danske og færøske myndigheder, som har ført forhandlingerne. Det forekommer mig, at de har fået det bedst mulige ud af sagen. Jeg kan heller ikke se andet, end at det resultat, der er opnået for Færøernes vedkommende, må kunne hjælpe Island til også at få en for Island acceptabel ordning af sit fiskerigrænsespørgsmål.

Udenrigsministeren (Krag): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for den tilslutning, de har givet det foreliggende forslag til folketingsbeslutning. Jeg synes, det er rigtigt, at man giver udtryk for tilfredshed

med, at det på denne måde gennem forhandling med England er lykkedes at opnå en midlertidig ordning, som også Færøerne selv har kunnet godkende som tilfredsstillende. Vi må så håbe på, at den internationale konference i 1960 kan lede frem til den internationale løsning, vi alle venter. På samme måde kan man jo håbe på, at de løsninger, der her er nået, kan virke fremmende for en tilfredsstillende ordning af forholdene i de islandske farvande.

Jeg er glad for, at de ærede ordførere ikke fandt en udvalgsbehandling nødvendig, men indskrænkede sig til at stille nogle spørgsmål, som jeg skal forsøge at besvare ganske kort.

Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde, at ordningen skal følges op med en kongelig anordning. Denne kongelige anordning skal formentlig komme samtidig med, at overenskomsten træder i kraft, og skal udstedes af statsministeriet. Jeg ser ikke, der kan være noget i vejen for, at sagen forhandles i det udenrigspolitiske nævn, og jeg skal meddele den højtærede statsminister, at der er fremført ønske herom.

Regeringen må mene, at de grunde, der taler for, at Færøerne får det brede fiskeriterritorium, også må tale for, at det samme bliver gældende for Grønlands vedkommende. Det er derfor regeringens agt at arbejde for at opnå den gunstigst mulige stilling for grønlænderne i denne henseende. Det er vort håb, at det må lykkes at få en almindelig international ordning, som altså derved vil komme til at omfatte Grønland, og det er regeringens tanke, forudsat at der ikke i mellemtiden opstår særlige forhold, at afvente resultatet af denne konference også for Grønlands vedkommende.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft fandt det rimeligt, at disse forhold blev drøftet i det udenrigspolitiske nævn eller måske i Grønlandsudvalget, og det synes jeg lyder rimeligt.

Det ærede medlem hr. Dupont spurgte, om man for Grønlands vedkommende ville ytre ønske om en fiskerigrænse beregnet ud fra de yderste skær efter lige basislinje, og det kan jeg svare ja til. Det må naturligvis være det krav, man i princippet må rejse.

Dermed tror jeg at have besvaret de spørgsmål, der blev stillet mig.